

Nr 27

Utlåtande i anledning av väckt motion om viss ändring av 6 kap. 7 § föräldrabalken.

Första lagutskottet har behandlat en i andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 51, av herr *Martinsson*. I motionen hemställs, att »riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag till sådan ändring i 6 kap. 7 § föräldrabalken att p. 3 i första stycket ifrågasvarande lagrum utgår».

Beträffande skälen för motionärens yrkande får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas här nedan, hänvisa till motionen.

Motionen har varit föremål för remissbehandling.

Gällande bestämmelser

Vid såväl skilsmässa som faktisk särlevnad mellan makar har rätten enligt 6 kap. 7 § föräldrabalken att förordna, vilkendera av föräldrarna som skall ha vårdnaden om barnen eller, om ej alla barnen bör stå under den enes vårdnad, huru de skall fördelas mellan föräldrarna. Där föräldrarna är ense, skall rätten giva sitt beslut i enlighet med vad föräldrarna önskar, såframt det ej är uppenbart stridande mot barnens bästa. Om enighet härom ej föreligger, skall vårdnaden av rätten tilldelas den av föräldrarna, som finnes lämpligast med hänsyn främst till barnets bästa. För den händelse att båda föräldrarna är lika skickade att ha vårdnaden om barnen men endera av dem bär den huvudsakliga skulden till sammanlevnadens hävande gäller enligt tredje punkten i lagrummet, att den andre av föräldrarna skall vara närmast att få vårdnaden.

Ur förararbetena

Regler motsvarande de ovan återgivna har tidigare varit gällande enligt lagen den 12 november 1915 om äktenskaps ingående och upplösning samt lagen den 11 juni 1920 om barn i äktenskap.

Lagberedningen anförde i sitt förslag till 1915 års lagstiftning (6 kap. 23 §):

Frågan huru efter separation eller skillnad i äktenskap skall förhållas med barnens vård är måhända det vanskligaste av alla de spörsmål, som i detta sammanhang kräva sin lösning. Det gäller här såväl föräldrarnas

som barnens viktigaste livsintressen, och lätt nog inträffar det ej blott att de förras önsknings i denna punkt gå i olika riktningar, utan även att den ordning av förhållandena, som med hänsyn till barnens bästa är att föredraga, är ägnad att djupt och kanske oförskyllt smärta den ena eller andra av föräldrarna.

— — —

En ledande princip måste därför komma till uttryck i lagen. Vid dennas bestämmande har beredningen ej varit i tvekan därom att i fall sådana som dessa barnens intressen främst böra tillgodoses; de hava otvivelaktigt de största anspråken på lagens skydd, och att deras framtid såvitt möjligt ej ödelägges är ett samhällsintresse av synnerlig vikt. Bortsett tills vidare från det fall att föräldrarna äro ense om en viss ordning, stadgar därför förslaget att rätten skall träffa sina bestämmelser efter ty med hänsyn främst till barnens bästa finnes skäligt. Där skuld i övervägande grad ligger ena maken till last, föranleder väl en tillämpning av denna grundsats mången gång att vårdnadsrätten tillerkännes den andre; så regelmässigt om skillnad ägt rum på grund av den förras pliktförgätenhet, dryckenskap, lastbara eller brottsliga leverne, förlöpande. Men om den skyldiga parten verkligen är bättre fallen att förese barnen, får enligt förslaget icke misskundsamhet med den oskyldiga maken föranleda till att barnens uppfostran äventyras genom att anförtros åt denne. Hans intressen få i regeln fälla utslaget endast om lämpligheten å ömse sidor kan anses lika. Ej sällan ligger det i sakens natur, vilkendera maken vårdnadsrätten skall tillerkännas, såsom då skillnad äger rum på grund av bortovaro som i 6 § avses, långvarigt frihetsstraff eller sinnessjukdom.

Den år 1949 utfärdade föräldrabalken utgjorde i stort sett endast en formell bearbetning av gällande rätt. Propositionen upptog i 6 kap. 7 § regler om vårdnadens övergång vid makars särlevnad på grund av söndring samt vid hemskillnad eller äktenskapets upplösning. Som ledande grundsats gällde, att frågan, vilken av makarna som skall ha vårdnaden om barnen, i främsta rummet skall bedömas med hänsyn till barnens bästa. Som kompletterande regel stadgades, att om endera huvudsakligen bär skulden till sammanlevnadens hävande och båda är lika skickade att ha vårdnaden om barnen, den andre är närmast därtill. I anledning av propositionen väcktes i båda kamrarna motioner om att sistnämnda bestämmelse måtte utgå. Därvid framhölls bland annat, att i en tvistig vårdnadsfråga barnens bästa borde vara ensamt avgörande. Vidare anfördes, att förekomsten av bestämmelsen ofta vållade onödiga stridigheter vid upplösning av äktenskap, då vårdnadsfrågan skulle prövas. Tvisten mellan makarna inriktade sig på att man försökte överbevisa varandra om skuld för att härigenom kunna erhålla vårdnaden om barnen. Den omständigheten, att ena maken övertygas om skuld, borde enligt motionärernas mening icke i och för sig giva förhandsrätt åt den andre till vårdnaden.

Utskottet ansåg sig icke böra förorda den föreslagna ändringen, och riksdagen anslöt sig till denna mening. Utskottet anförde i sitt utlåtande (nr 34 år 1949):

Principen i förevarande bestämmelser att barnens intresse i första hand skall tillgodoses innebär, att även om skuld i övervägande grad ligger ena maken till last, vårdnaden skall tillerkännas denne, såframt han finnes bättre skickad att taga hand om barnen. Hänsyn till den icke vållande maken skall alltså i sådana fall icke föranleda att barnen genom att anförtros åt denne icke erhålla bästa möjliga uppfostran. Endast om lämpligheten å ömse sidor kan anses lika, skall hänsyn tagas till den oskyldiga makens intresse att få vårdnaden om barnen. Då det i enlighet med sakens natur jämförelsevis sällan torde inträffa, att båda makarna äro fullt lika skickade som vårdnadshavare, lär vi visserligen tillämpningsområdet för särbestämelsen vara ganska inskränkt. Utskottet anser det emellertid icke obefogat, att lagtexten för dessa fall giver en antydan för domstolen vem vårdnaden bör tillkomma. Mot den nuvarande regeln har stundom invänts att den föranleder, att bevisning rörande skuldfrågan drages in i mål rörande vårdnadsfrågor. Parterna torde emellertid ofta vara av den uppfattningen att fakta, som beröra skuldfrågan, också kunna belysa frågan vilken av makarna som är bäst ägnad att ha vårdnaden om barnen. Även om den nu omstridda regeln borttoges, kan därför befaras, att bevisning i skuldfrågan införes i dessa mål. Med hänsyn till det anförda finner sig utskottet icke böra förorda någon ändring i gällande rätt på förevarande punkt.

Motionen

Motionären framhåller, att betydelsen av frågorna om vård av barn och ungdom torde ha blivit klar för allt större grupper av vårt folk under den tid, som förflutit, sedan riksdagen antog föräldrabalken. Särskilt har de ungdomar, som växer upp i s. k. ofullständiga hem, varit föremål för allmänt intresse. Alltmera synes den allmänna opinionen ha kommit att ställa barnens intresse i centrum. Att denna mening även delats av lagstiftarna på senare år framgår av den utformning, som den nu gällande barnavårdslagen erhållit.

Frågan om barnens ställning i skilsmässoprocessen har även kommit att diskuteras med utgångspunkt i de fingerade rättegångar som sänts i den svenska televisionen. För gällande rätt klargjordes i sammanhanget, och innehållet av denna kom säkerligen som en överraskning för många, som togo del av programmet. Att föräldrarnas privatliv och personliga utveckling in i detalj skulle behöva redovisas för att rätten skulle kunna avgöra vårdnadsfrågan framstod som omotiverat. I den efterföljande pressdebatten efterlystes enklare och klarare rättsregler på området, så att vårdnadsfrågorna kunde lösas utan den offentliga redovisning av föräldrarnas privatliv som en huvudförhandling i ett dylikt mål ändock utgör.

Genom bestämmelsen i 6 kap. 7 § p. 3 göres en betydande inskränkning i huvudregeln som talar om att rätten skall bestämma om vårdnaden »efter vad med hänsyn främst till barnens bästa finnes skäligt». Denna inskränkning, som vid tillkomsten 1915 möjligen stod i överensstämmelse med då gällande allmänna syn på frågorna om vård av barn och ungdom, motsvarar knappast en modern syn på dessa frågor. Snarare framstår det såsom stötande, att föräldrars rätt till vårdnaden om barnen skall utgöra något

slag av belöning för deras uppträdande i äktenskapet eller kanske ett slag av skadestånd för att de blivit förfördelade.

Barnets intresse bör vara det avgörande och utan varje inskränkning.

Yttranden

Utskottet har i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver inhämtat yttrande över motionen från *familjerättskommittén*. Därjämte har *Sveriges advokatsamfund*, *Föreningen Sveriges häradshövdingar* och *Föreningen Sveriges stadsdomare* beretts tillfälle att yttra sig över motionen.

I samtliga remissyttranden ställer man sig positiv till motionärens yrkande.

Familjerättskommittén erinrar om att i motiven till 1915 års lag om äktenskaps ingående och upplösning understrykes, att den ledande principen i stadgandet är, att barnens intresse i främsta rummet bör tillgodoses. Om skuld ligger ena maken till last, får den oskyldiga makens intressen fälla utslaget endast om lämpligheten å ömse sidor kan anses lika. Den av motionären berörda särbestämmelsen utgör sålunda endast en hjälpregel för det speciella fallet, att båda makarna anses lika skickade att ha vårdnaden. Tillämpningsområdet blir därigenom ganska inskränkt.

I fråga om praxis framhåller familjerättskommittén, att flera avgöranden i högsta instans visar, att prövningen även i fall då skuld föreligger på endera sidan sker främst med barnens bästa för ögonen. Att t. ex. hustrun begått äktenskapsbrott behöver sålunda enligt rättspraxis icke betyda, att på grund därav vårdnaden om barnen framtages henne. Domstolarna söker så långt möjligt utröna vem av föräldrarna som från barnets synpunkt är lämpligast som vårdnadshavare. Kommittén fortsätter:

Som en nackdel av särbestämmelsen angiver motionären, att den ofta vållar onödiga stridigheter vid upplösningen av äktenskap då vårdnadsfrågan prövas. Vardera parten söker överbevisa den andra om skuld för att själv få vårdnaden om barnen. Huruvida anledning till en sådan processföring är att söka hos bestämmanden, förefaller likväl tveksamt. Även om bestämmelsen ej fanns, skulle parterna i målet draga in omständigheter som belyser motsidans egenskaper och handlande. Skuldfrågan kan enligt sakens natur aldrig bli helt fristående från spörsmålet vem som är lämpligast att ha vårdnaden om barnen.

Så mycket torde därför icke stå att vinna med en lagändring i enlighet med motionen. Bestämmelsen kan emellertid sägas understryka ett moment som ej bör ha någon självständig betydelse vid prövningen av vårdnadsfrågan. Kommittén anser därför att bestämmelsen lämpligen bör utgå.

Advokatsamfundet delar motionärens uppfattning att barnens intresse bör vara ensamt avgörande, när det gäller för domstolen att bedöma, vilkendera av föräldrarna, som skall erhålla vårdnaden om dem. Enligt styrelsens erfarenhet åberopar domstolarna som skäl för sina avgöranden i

vårdnadsfrågor numera så gott som alltid huvudregeln i 6 kap. 7 § föräldrabalken. Redan denna utveckling talar för att den av motionären yrkade ändringen är motiverad. Samfundet framhåller emellertid, att det naturligtvis finns fall, där omständigheter, som i och för sig berör vållandefrågan, är av betydelse, då det gäller att bedöma vederbörandes lämplighet som vårdnadshavare. I dessa fall kommer även med den av motionären yrkade ändringen av paragrafen sådan bevisning att behöva förebringas i en vårdnadsprocess.

Med lagens nuvarande utformning tvingas emellertid inte sällan ett ombud att mot sin egen övertygelse tillmötesgå huvudmannens önskan att i sista hand som grund för vårdnadsyrkandet åberopa skuldfrågan. Detta gäller särskilt, om det är en fader, som i bestämd övertygelse om att han själv kan ge barnen den lämpligaste uppfostran och uppväxtmiljön, yrkar vårdnaden om barn under eller i förskoleåldern. Utgången i vårdnadsfrågan är i sådana mål i stort sett given, eftersom domstolarna enligt stadgad praxis nästan undantagslöst tillerkänner modern vårdnaden om barnen. Fadern ser alltså i den subsidiära regeln om skuldfrågans betydelse vid lika lämplighet sin enda möjlighet att vinna målet, och ombudet har svårt att definitivt avråda sin huvudman från att åberopa denna grund, så länge den uttryckligen finns angiven i lagtexten. Enligt styrelsens uppfattning skulle därför den föreslagna ändringen kunna medverka till att minska antalet processer i vårdnadsfrågor. Med stöd av det anförda tillstyrker advokatsamfundet motionen.

I yttrandet från *häradsövdingeföreningen* anføres, att det synes vara från två sinsemellan helt olika utgångspunkter som motionären förordar ändring i gällande regler. Det främsta skälet i motionen är, att det icke kan anses stå i god överensstämmelse med en modern syn på hithörande frågor att man i dylika sammanhang tillgodoser andra syften än dem, som främja barnens intressen. Det andra skälet äger samband med utformningen av det domstolsförfarande, varigenom i tvistiga fall vårdnadsfrågor erhåller sin lösning. Föreningen anför:

Vad till en början beträffar frågan, huruvida i förevarande sammanhang utrymme bör finnas för tillgodoseende under vissa förhållanden även av andra intressen än barnens, vill föreningen framhålla följande. Utskottets uttalande 1949 att tillämpningsområdet för särbestämmelsen lärar vara ganska inskränkt, sammanfaller helt med föreningens erfarenhet. Härvidlag kan hänvisas till vad justitierådet Beckman i sitt arbete Svensk familjerättspraxis (andra upplagan s. 119) härom uttalat. Det påpekas däri *att* domstolarna vanligen undvika att låta skuldfrågan vara avgörande, utan söka i det längsta finna skäl att anse endera av föräldrarna ur barnets synpunkt lämpligare som vårdnadshavare, *samt att* den omständigheten att en hustru begått äktenskapsbrott enligt nutida praxis icke i och för sig behöver leda till att vårdnaden om barnen vid äktenskapsskillnad frantages henne. Väl kan det, med hänsyn till den praxis som sålunda torde tillämpas, ifrågasättas om något behov kan anses föreligga att i enlighet med vad som föreslagits ändra lagrummet ifråga. Den möjligheten kan emellertid ej uteslutas att förevarande stadgande, om det kvarstår i lagen, kan i vissa fall på-

verka bedömandet av förekommande tvistiga vårdnadsfrågor. Föreningen, som är med motionären ense om att hänsyn enbart bör tagas till vad som för barnet är bäst och anser att något behov av en supplerande regel ej förefinnes, vill för sin del tillstyrka att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär förslag om ändring av förevarande stadgande i föräldrabalken i det i motionen angivna hänseendet.

Vidkommande handläggningen vid domstol av tvistiga vårdnadsfrågor vill föreningen understryka utskottets uttalande att man icke genom den omstridda regelns borttagande torde kunna förhindra att frågor, som ha avseende å skulden till skillnaden, av makarna dragas in i rättegången till belysning av spörsmålet vilken av makarna som är bäst ägnad att ha vårdnaden om barnen. Regelmässigt inforrdar rätten i mål av förevarande slag yttrande från vederbörande barnavårdsnämnd. Även om domstolen naturligt nog fäster stor vikt vid vad en på förevarande område i så hög grad sakkunnig myndighet som barnavårdsnämnd uttalar, synes det dock ej böra komma i fråga att betaga parterna deras rätt att i rättegången införa annan bevisning till utredning om åt vilken av makarna vårdnaden bör anförtros. Att det icke därför behöver bli fråga om någon »offentlig redovisning av föräldrarnas privatliv» följer redan av det förhållandet att i såväl föräldrabalken som giftermålsbalken givas särskilda regler, som möjliggöra för rätten att, med avsteg från den eljest allmänt gällande regeln om offentlighet vid domstolarna, förordna om målets handläggning inom stängda dörrar.

Stadsdomarföreningen yttrar, att den icke kan dela motionärens uppfattning, att det stadgande, som motionären föreslår skall utgå, utgör någon inskränkning i den gällande huvudregeln, att barnets bästa skall vara det avgörande. Föreningen hänvisar härvidlag till en av justitierådet Gösta Walin utgiven kommentar till föräldrabalken samt fortsätter:

Föreningen ifrågasätter, om motionären rätt uppfattat allmänna opinionens inställning i fråga om utgången av det s. k. TV-målet. Åtskilligt syntes tyda på att allmänheten betraktade det såsom oriktigt, att make, som med otrohet förbrutit sig i äktenskapet, likväl kunde tillerkännas vårdnaden om barnen. Att en dylik inställning till problemet är oriktig torde vara uppenbart. Åtskilliga vanföreställningar inom detta område lär alltjämt vara rådande. Icke så sällan får man se exempel på att hustrur — trots fullgod anledning — likväl icke våga tillsammans med sina barn lämna det gemensamma hemmet, enär de i så fall frukta, att de genom förlöpande skulle ha förverkat rätten att sedermera erhålla vårdnaden om barnen. Överhuvudtaget torde det kunna sägas att det existerar en överdriven föreställning om skuldfrågans betydelse i detta sammanhang. Såvitt styrelsen har sig bekant är de fall, då en tillämpning av stadgandet kommit ifråga, ytterligt få. Kunna emellertid vanföreställningarna om stadgandets betydelse skingras genom dess borttagande, har styrelsen ingenting att erinra emot att så sker.

Föreningen vill dock ge uttryck för den uppfattningen, att i stort sett samma frågekomplex likväl kan komma att införas i rättegången. I de fall, då tvist råder om vilkendera av makarna, som är lämpligast att ha vårdnaden om barnen, lärers nödvändigtvis viss utredning få förebringas angående makarnas privatliv och personliga förhållanden i övrigt. I vart fall synes domstolen näppeligen ha möjligheter att avvisa dylik bevisning.

Även om föreningen sålunda icke har samma uppfattning som motionären om betydelsen av att stadgandet borttages vill föreningen på anförda skäl tillstyrka bifall till motionen.

Häradshövdingeföreningen har i sitt yttrande ifrågasatt om ej i samband med en översyn av det i motionen åsyftade stadgandet viss uppmärksamhet även bör ägnas åt bestämmelserna i 6 kap. 10 § föräldrabalken om rätt för den av föräldrarna, som är skild från vårdnaden, att erhålla tillfälle till umgänge med barnet. Föreningen anför:

Ehuru umgäncesrätten kan sägas i realiteten innebära en mer eller mindre långt gående uppdelning av vårdnaden mellan makarna, gäller härvidlag såtillvida helt andra principer, att icke i fråga om umgäncesrätten — såsom är fallet med avseende å den egentliga vårdnadsfrågan — från domstolens sida förekommer någon *ex officio*-prövning. Endast där makarna ej kunna enas om omfattningen av umgäncesrätten blir frågan underkastad prövning av domstol. Ehuru från barnavårds- och läkarhåll ej sällan riktas kritik mot umgäncesrätten på den grund att barnen skulle fara illa av att slitas mellan föräldrarna, ha dock domstolarna i praxis ansett sig böra endast i sällsynta undantagsfall helt avskära fader eller moder från umgänge med barnet (se Beckmans ovan anförda arbete s. 126 samt uppsats av överläkaren, docenten Bo Gerle i *Svensk Juristtidning* 1954 s. 299).

Utskottet

I 6 kap. 7 § föräldrabalken gives bestämmelser om vårdnaden av barn vid makars särlevnad på grund av söndring samt vid hemskillnad och äktenskapsskillnad. Kan föräldrarna icke enas i vårdnadsfrågan, skall rätten bestämma efter vad med hänsyn främst till barnens bästa finnes skäligt. Som kompletterande regel stadgas i tredje punkten av lagrummet, att om endera huvudsakligen bär skulden till sammanlevnadens hävande och båda är lika skickade att ha vårdnaden om barnen, den andre är närmast därtill.

I förevarande motion har hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära förslag till sådan ändring av lagrummet, att regeln i tredje punkten utgår.

Såsom framhålles i motionen hade 1949 års riksdag vid behandlingen av propositionen med förslag till föräldrabalk att behandla två likalydande motioner med samma yrkande som nu ifrågavarande motion. Utskottet fann sig då icke böra förorda den föreslagna ändringen. I sitt av riksdagen godkända utlåtande anförde utskottet bl. a., att principen att barnens intresse i första hand skall tillgodoses innebär, att även om skuld i övervägande grad ligger ena maken till last, vårdnaden skall tillerkännas denne, såframt han finnes bättre skickad att taga hand om barnen. I enlighet med sakens natur torde det jämförelsevis sällan inträffa, att båda makarna är fullt lika skickade som vårdnadshavare. Tillämpningsområdet för komplet-

teringsregeln torde därför vara ganska inskränkt. Utskottet ansåg det emellertid icke obefogat, att lagtexten för dessa fall giver en antydan för domstolen vem vårdnaden bör tillkomma. Mot den omstridda regeln hade stundom invänts, att den föranleder, att bevisning rörande skuldfrågan drages in i mål rörande vårdnadsfrågor. Parterna torde emellertid ofta vara av den uppfattningen, att fakta, som berör skuldfrågan, också kan belysa frågan vilken av makarna som är bäst ägnad att ha vårdnaden om barnen. Enligt utskottet kunde därför befaras, att bevisning i skuldfrågan införes i dessa mål, även om regeln borttages.

De instanser, som beretts tillfälle att yttra sig över den vid årets riksdag väckta motionen, har genomgående ställt sig positiva till motionärens yrkande. Främst har därvid anförts, att den omstridda bestämmelsen framhåller ett moment, som ej bör ha någon självständig betydelse vid prövningen av vårdnadsfrågan. I yttrandena bekräftas emellertid utskottets uttalande 1949, att ett borttagande av den omstridda regeln icke medför, att man kan förhindra, att frågor, som har avseende å skulden till skillnaden, av makarna föres in i processen för att belysa vilken som är bäst skickad att ha vårdnaden om barnen. Motionärens i och för sig beaktansvärda önskemål om en begränsning av hithörande processer kan därför icke antagas bli i någon högre grad tillgodosett vid en lagändring i överensstämmelse med motionen. Vid angivna förhållande finner utskottet ej skäl föreligga för en sådan isolerad ändring i föräldrabalken som motionären förordat. Det torde emellertid kunna förutsättas, att om i framtiden en översyn av föräldrabalkens regler rörande vårdnadsfrågorna kommer till stånd, jämväl det nu behandlade problemet kommer att prövas. Detsamma torde gälla det av häradsförbundet aktualiserade spörsmålet om ändring i 6 kap. 10 § föräldrabalken.

Med åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att förevarande motion, II: 51, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 22 mars 1962

På första lagutskottets vägnar:

EMIL AHLKVIST

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Ahlkvist, Nyström, Erik Svedberg, Arvidson, Alexanderson och Svanström*;

från andra kammaren: herr Landgren, fru Johansson, fru Boman, herrar Ekström i Björkvik*, Gustafsson i Borås, Keijer, Larsson i Norderön* och Martinsson.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herr *Alexanderson*, fru *Johansson* samt herrar *Gustafsson* i Borås och *Martinsson*, vilka ansett, att utskottets utlåtande och hemställan bort ha följande lydelse:

»I 6 kap. 7 § — — — lika med utskottet till och med tredje stycket — — — regeln borttages.

De instanser, som beretts tillfälle att yttra sig över den vid årets riksdag väckta motionen, har samtliga tillstyrkt motionärens yrkande. Främst har därvid anförts, att den omstridda bestämmelsen framhåller ett moment, som ej bör ha någon självständig betydelse vid prövningen av vårdnadsfrågan. Även om den ifrågavarande lagregeln endast har supplerande karaktär, framstår det som angeläget, att barnets intresse i skilsmässoprocessen framträder utan varje reservation. I utskottets utlåtande i samma fråga vid 1949 års riksdag anfördes med rätta, att bevisning i skuldfrågan kommer att införas i dessa mål även om regeln borttages. Som framgår av vad advokatsamfundet anfört torde ett borttagande av den ifrågavarande regeln emellertid ha processekonomisk betydelse på så sätt att en minskning av antalet mål av denna karaktär med all sannolikhet kommer att inträda.

Då för närvarande något utredningsarbete icke pågår på detta område, finnes det skäl för en sådan ändring, som motionären förordat.

Med åberopande av vad som sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen med bifall till förevarande motion, II: 51, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära förslag till sådan ändring i 6 kap. 7 § föräldrabalken att tredje punkten i första stycket ifrågavarande lagrum utgår.»